

จะรู้ได้อย่างไรว่าเริ่ม...แก่

นำเสนอเมื่อ : 11 พ.ย. 2551

จะรู้ได้อย่างไรว่าเริ่ม...แก่...แล้วนะ

คนเรานั้นเป็นเด็กก็อยากจจะริบโต จะโตรู้สึกเป็นอิสระรับผิดชอบตัวเองได้โดยไม่ต้องมีพ่อแม่มาคอยควบคุม แต่พอโตเป็นผู้ใหญ่จริง ๆ แล้วก็กลับกลัวการที่จะเติบโตต่อไปหรือไม่อยากกลายเป็นผู้อาวุโส (Sentiority) ในที่ทำงานสาเหตุสัก ๆ ก็เพราะกลัวคนเขาว่าแก่ นั่นเอง แต่ก็เหมือนกันที่บางคนอายุไม่เท่าไร แต่ด้วยหน้าที่การงาน และบทบาทบังคับให้ต้องทำอะไรบางอย่างตลอดเวลาเพราะเกรงว่าจะขาดความเชื่อถือ แต่สัก ๆ ในจิตใจมนุษย์ทุกคนนั้นใคร่ไม่มีอะไรที่อยากจะทำแก่เร็วหรืออยากไม่เช่นนั้นจะเกิดสถานการณ์เสริมความงามกันเต็มบุ๋นเต็มเมืองหรือแต่อย่างทีพระท่านว่า เกิด **แก่** เจ็บ ตาย เป็นเรื่องธรรมดาที่ไม่มีใครหลีกเลี่ยงได้ บางคน อาจตั้งเสริมแต่งใจคนคนอื่น ๆ คาดเดาอายุไม่ได้ แต่สิ่งหนึ่งที่จะอาจพอประเมินและสังเกตได้บางครั้งก็คือ **พฤติกรรมที่แสดงออก**

คนโบราณตั้งข้อสังเกต **กิริยาอาการของคนเข้เข้า แก่ไป** 3 ประการ คือ “กินของขม **ขมเด็กสาว** และ **เล่าความหลัง**” นั้นเพราะว่าคนทั่ว ๆ ไปรวมถึงเด็ก ๆ มักจะไม่ชอบของขม เพราะรู้สึกว่ามีรสชาติที่ขมหรือหนืด ๆ ความเป็นลม ขมเป็นยา ก็ตาม ดังที่เราจะสังเกตเห็นว่าคนที่เริ่มรู้สึกจะชอบของขม เช่น สะเดาลวก มะระต้ม ซะอมทอด คือคนที่เริ่มมีอายุมากขึ้นเพราะการรับประทานอาหารหวานมากเกินไปก็เกรงว่าจะเป็นโรคเบาหวาน เป็นต้น ดังนั้นใครก็ตามที่เคยไม่ชอบอาหารรสขม แต่มารู้สึกเอิร์ตอรอยเอาในตอนหนึ่ง ก็พึงคำนึงไว้เถิดว่าท่านกำลัง **แก่**

คนเมื่ออายุมากขึ้นเนื้อหนังก็ห้อยยาน เมื่อมองดูสังขารตัวเองไม่เป็นที่น่าพอใจ แต่เมื่อหันไปมองดูเด็ก ๆ รุ่นใหม่เนื้อหนังเต่งตึง ผิวพรรณสดใสดูแล้วช่างเพรียวเพรียวน่าชื่นชมใจเรามาก และยิ่งถ้าเป็นหนุ่มหรือชายด้วยแล้วเนื้อหนังกลับมามองดูหนุ่มผู้หนึ่งที่เป็นคู่เคียงเคียงหมอนของตนแล้วทำให้เกิดความรู้สึกอยากสัมผัสกับของเต่งตึงเข้าตำรา **“วัวแกอยากกินหญ้าอ่อน”** มีคนกล่าวไว้ว่าผู้หญิงก็เหมือนมะม่วง **กินตอนอ่อนก็เปรี้ยวหน้อย แต่รสชาติก็ทำให้ผู้ชายระชุนระชวยดี ถ้ากินตอนแก่ ๆ ก็มัน ๆ ทีเดียว กินตอนสุกกก็ชุ่มฉ่ำ ๆ กินตอนช้ำๆก็ลึบไม่เลอะมือ** (ผู้ชายก็คงไม่แตกต่างกัน) ดังนั้นหลายคนจึงมักอยากจะทำมะม่วงก่อนที่มันจะเข้าคุณผู้หญิงผู้ชายทั้งหลายจึงมักอยากจะทำมะม่วงก่อนที่มันจะเข้าคุณผู้หญิงผู้ชายทั้งหลาย ไร้เถิดเถิดทานเผ้าแต่ไฟหาของอ่อน ๆ เอา ๆ ละก็ ไร้เถิดเถิดว่า **แก่** แล้วและเขาเรียกว่า **“เตาหิว”**

ลักษณะของคน **แก่** อีกประการหนึ่ง คือ ชอบเล่าเรื่องความหลัง เหมือนดังคำกล่าวที่ว่า **“คนหนุ่มสาวชอบมองไปข้างหน้า คนชราชอบมองไปข้างหลัง** คนหนุ่มสาวอยู่ด้วยความหวัง คนชราอยู่ด้วยความทรงจำ” ถึงแม้ว่าวันหนึ่งจะไม่หวนกลับถึงไร้แต่เรื่องราวเก่า ๆ ที่สัมผัสกับรอยยิ้มของความซรุ เรื่องเก่า ๆ ให่อดีตกาลจะกลายเป็นเรื่องเล่าขานสิ่งของที่เก่าแก่แต่มีคุณค่าจะกลายเป็นมรดก คนก็ **แก่** ไปทุกวัน ซึ่งถ้าเป็นผู้ที่มีคุณงามความดีไม่มีแถมทำร้าย ไร้เถิดเถิดอาจกลายเป็นคนชราหาหากก็ได้

ทีนี้รู้สึกไร้เถิดเถิดว่าหากผู้ใดมีพฤติกรรมดังที่กล่าวมา **“ชอบกินของขม ชอบชมเด็กสาว และชอบเล่าความหลัง”** นั่นคือสัญญาณแห่งความ **แก่** มาเตือนนั่นเอง เวลาขงหนาก็เหลืออยู่น้อยเต็มที จะตายวันตายพรุ่งไม่มีใครหยั่งรูได้ดังนั้นเรา **ควรสร้างความดีแก่ผู้คนและสังคม** ไร้เถิดเถิด ๆ จะดีกว่าเพราะทวนว่าคนเราต่องรู้จักลดความโลภ ลดความอยาก ลงเสียบาง เพราะ **ถ้าทุกคนได้ทุกอย่างดังที่คิด สิ้นชีวิตจะเอาของกองไว้ไหน** จะได้บางเสียบางข้างปะไร สังขารใครสังขารมันทานเอง